

[Finansministeren.]

12.179 mill. kr. i 1973-74, og det er vel trods alt udtryk for, at der er mulighed for at udvikle en række af vore sociale udgiftsområder i den retning, som folketetinget ønsker det og måtte ønske det.

Hr. Lysholt Hansen var også inde på spørgsmålet om det private forbrug og mente, at det ville vi nu skære ned. Jeg vil gerne for at undgå enhver misforståelse gentage, at vi skærer ikke ned på det private forbrug i forhold til niveauet i år, men vi prøver på at opnå en mindre stigningstakt, en neddæmpet stigningstakt. Det anser vi simpelt hen for at være nødvendigt.

Statens gældsætning er blevet nævnt af flere ærede ordførere, og i den anledning vil jeg gerne give det høje ting nogle oplysninger. Jeg vil meget nødig have, at der fremstår et billede af den danske stat som en gældbunden stat, der optager lån for at klare sig, for det er ikke tilfældet. Jeg kan således sige, at mens den samlede statsgæld ved udgangen af november 1968 var 5.609 mill. kr. eller 5,6 milliarder, er den ved udgangen af november 1969 4.086 mill. kr. eller omkring 4 milliarder kr., hvilket vil sige, at der fra 1968 til 69 er sket et fald på 1.600 mill. kr. i statens samlede gæld. Det er rigtigt, at det først og fremmest er den indenlandske gæld, der er blevet nedbragt stærkt, nemlig fra 3.802 mill. kr. til 1.122 mill. kr., men jeg synes alligevel, det bør med i billedet, at selv om den udenlandske statsgæld er steget, er den ikke steget, fordi staten har skullet bruge disse penge. Det er ikke til dækning af et underskud i statskassen, det er til sikring af en valutareserve, en valutabeholdning, der kan sørge for, at det danske samfund kan arbejde under en fri økonomi med fri import her til landet.

Jeg kan yderligere tilføje, at statens indestående i Nationalbanken på nuværende tidspunkt er større, end det har været i mange, mange år. På den løbende konto har staten i dag et tilgodehavende på 4½ milliard kr., og vor samlede nettogæld til Danmarks Nationalbank er ÷ 2.867 mill. kr., det vil sige, at vi har et tilgodehavende på nær ved 3 milliarder kr. i Nationalbanken.

Jeg har gerne villet give folketetinget — og trætte tinget med — disse tal, fordi jeg tror, det er rigtigt, at man får fjernet denne

myte om staten, der skal låne og låne og låne. Det eneste, staten låner til, er, at borgerne kan opretholde fri import af produktionsmidler, af råvarer til vor produktion herhjemme, til at forøge vor eksport.

Hr. Lysholt Hansen spurgte, om vi nu skulle opleve, at 1970 blev et år med stagnation som 1968. Det tror jeg ikke. Vi fastlægger skønnene for 1970 på grundlag af de forventninger, vi har for 1970, for at undgå, at udviklingen skal overvælde os i 1970, som det så tit er sket tidligere, og for at undgå, at inflationspresset skal blive for kraftigt og dermed forringe vor betalingsbalance yderligere.

Det var, som om hr. Ivar Nørgaard og hr. Helge Nielsen gik mere ind på, hvad der skulle være socialdemokratiets politik, end hr. Lysholt Hansen. Hr. Ivar Nørgaard var f.eks. meget kritisk over for den fond, som økonomiministeren redegjorde for, og som vi jo får lejlighed til at drøfte senere. Nu er der jo ingen, der er i tvivl om, at denne fond og fondsforslaget, som nu er ved at blive udarbejdet i socialministeriet, egentlig havde til hensigt at tilfredsstille socialdemokratiet på et enkelt område i hvert fald, men nu får vi at vide, dels at fonden er for lille, dels at pengene bruges for langsomt, og så må vi altså sige, at vi kan tage fonden op, og vi kan lade fonden ligge, tilfreds gør vi Nørgaard alligevel ikke.

Det er altså ganske klart, at socialdemokratiet ikke nærer sympati for en fondssparing til betryggelse af alderdomsmål. Man havde alle mulige indvendinger mod den skitse, som økonomiministeren tegnede, men jeg vil gerne spørge: hvad er det for en slags fond, man så vil have? Efter min opfattelse må vi også snart finde ud af terminologien i denne fondsdiskussion, for der er efterhånden lavet så mange fupfonde over statsregnskabet, hvor der ikke er tale om nogen forudgående opsparing, men hvor man simpelt hen kalder ganske almindelige statsudgifter for fondsudgifter.

Det, der sker ved ungdommens uddannelsesfond, har efter min opfattelse ikke spor med en fond at gøre. Man har ikke lagt nogle penge til side til den fond. Det er ikke nogen forrentning eller udbetaling fra den fond, der finder sted, det er ganske almindelige statsbevillinger, som man kalder en fond. Bygge- og boligfonden blev omtalt